

Andre Pass

Сшараргова Сара

Andre Pass
Смарагдова Сага

Розділ 0

Усе подвір'я старого чоловічого монастиря було вкрите яскравою помаранчевою ковдрою. Безжальне полум'я жадібно поглинало все, що траплялося на шляху. Густий чорний дим великим стовбуром виривався з вибитих вікон. Залишивши від головної будівлі монастиря розжарені кам'яні руїни, вогонь охоплював невеликі добудови та дерева, що тихенько потріскували під його абсолютною владою.

Всюди з криками снували монахи в обгорілих рясах. Розлючені й налякані вони, здавалося, не звертали уваги на пожежу. Деякі з них блокували двері, щоби решта ченців не змогли покинути окутані полум'ям приміщення, інші хапали все, що траплялося під руку та билися, штовхали одне одного у вогонь. Хтось стояв у шоковому стані, спостерігаючи за безладом, що коївся навколо, хтось непритомнів, задихаючись димом. Деякі ченці тікали якомога далі від цього місця, пробігаючи повз незнайомця, що стояв біля воріт та споглядав на цей хаос. На його білосніжній сорочці та чорному піджаку не було слідів ані попелу, ані кіптяви.

– Amazing... – захоплено прошепотів він сам до себе.

Від монастиря, до воріт, повз полум'я та здичавілих монахів наближалася молода невисока дівчина. На її розірвану брудну весільну сукню, руде коротко стрижене розтріпане волосся та вимазане косметикою обличчя падав попіл.

– Усе готово. Як ти й хотів, – сказала вона, коли наблизилася до незнайомця.

– Дякую. Ти чудово впоралася, – він ще раз із насолодою оглянув подвір'я. – Заслужила свою винагороду.

Незнайомиць передав дівчині чорний рюкзак.

– Я уявляла чорний кейс, як у кіно.

– Кейси давно вийшли з моди. Тим більш, рюкзаки практичніші. За рогом на тебе чекає авто. Тебе відвезуть, куди накажеш, усе

оплачено. Не раджу в такій сукні з купою грошей гуляти містом. Зайва увага тобі ні до чого. А зараз йди звідси, не варто, щоб тебе бачили тут.

Дівчина направилася до авто.

– Хей, красуне! – гукнув її незнайомиць.

– Що іще?

– Ось, тримай.

Він кинув їй старовинну золоту монету.

– Що це за антикваріат?

– За твою допомогу я винен тобі послугу. Тримай монету в себе та просто поклич, коли потребуватимеш моєї допомоги. Такий собі, маленький бонус.

– Непоганий бонус.

Вона махнула йому рукою та зникла за рогом.

Незнайомиць залишився на самоті, продовжуючи спостерігати за божевільям, що творили монахи.

Поряд з'явився чоловік. Його класичний костюм виблискував своєю білиною.

– Що ти накоїв, Алексіосе? – роздратовано запитав він.

– Ухти! Сам Туріель зглянувся спуститися зі свого яблуневого саду. До речі, ти мені якраз потрібен. Мене вже кількасот років турбує одне питання, – Алексіос дістав невеличку голку з кишені. – Скажи, скільки ангелів поміщається на кінчику голки?

На мить Туріель затримав свій суровий погляд на співрозмовнику, але швидко заспокоївся, проігнорувавши жарт, змахнув рукою та полум'я вмиг згасло.

– Це наша територія, демон. Не варто сюди було лізти. Нам не становить труднощів усе виправити.

– Газончик ви швидко підрівняєте, а от люди... ці монахи стали ляльками мого невеличкого театру. Одна столова ложка наклепів, жменька інтриг під кисло-солодким соусом брехливих чуток – рецепт ідеального розбрату, якому б позаздрив сам Гордон Рамзі. Ці душі тепер належать нам. Скільки їх тут тусувалось? Сотні дві?

Поглянь, вони вбивають один одного, непритомніють, тікають звідси, але ніхто не молиться до небес.

– Тобі доведеться відповісти за це неподобство.

– А що ви мені зробите, пернатий? Правило крові, remember? Ви не можете, навіть залоскотати мене до смерті, що вже казати про інше.

У руці демона з'явився наполовину наповнений келих.

– Вип'ємо за перемогу? – запропонував біс.

Ангел не відповів.

– Не дуже й хотілося, – Алексіос зробив ковток.

– Чи не занадто ти зарозумілий, як на шавку, що лише виконує накази свого хазяїна?

– Амбіції. Чув про таке?

Вдалині почулися звуки пожежних сирен. Демон глянув на годинник.

– Щось засидівся я тут із тобою. Час мені вже йти, вислуховувати похвалу від колег. Розважайтеся, хлопці. Bon appetit!

Він кинув ангелові червоне яблуко і зник.

Туріель мовчки спостерігав за хаосом на подвір'ї чоловічого монастиря. Він шкодував, що не здатен власноруч покарати нахабного біса. Сьогодні на небесах його чекатимуть лише клопоти. Ще довго він вислуховуватиме звинувачення в тому, що не помітив присутності демона в монастирі. Тим голодним гієнам лиш дай привід поставити під сумнів його роботу. А чим займалася відповідальна варта? А пророки небесні? Куди дивилися вони? Нікого не хвилює, що монастирів десятки тисяч у світі. Одному ангелові за всіма не вгледіти, але відповідальність лише на його плечах. Така доля того, хто виконує обов'язки керівника. Не біда. Найважливіше зараз – це вирішити долю Алексіоса. Потрібно спросити з біса найвищу ціну за свою нахабність.

На подвір'ї з'явилася група ангелів. Одягнені вони були в однакові сині комбінезони.

– Ми подбали про пожежників, пане, – доповів один із них.

– Зачистити тут усе. І негайно скликати збори, – суворо
скомандував Туріель і відправився на небеса.

Розділ 1

Як і будь-яка інша столиця світу, Київ – місто контрастів. Шумні, перевантажені шляхи Харківського масиву чи проспекту Перемоги переходять у тихі, затишні вулички Подолу, які так любив Даніель. Він прожив тут багато часу, і, здавалося, кращого місця не знайти.

За багато століть Даніель достатньо працював, щоби дати собі змогу побайдкувати кілька десятків років. Чим він, власне, і займався.

Ранок, коли його відпочинку прийшов кінець, почався, як не дивно, з будильника.

– От халепа, проспала! – З ліжка скочила й почала енергійно збирати розкиданий одяг дівчина. Чорне довге волосся злегка прикривало оголені груди. – Лиш би він ще не приїхав. Лиш би не приїхав...

Вона щебетала так швидко, що її напівшепіт нагадував молитву.

– Як я могла проспати?

Даніель не міг пригадати її ім'я, хоча, не дуже й намагався.

Пронизливий звук будильника наполегливо випробовував терпіння.

– Та вимкни його вже! – гаркнув він.

– Ага, зараз.

Дівчина провела пальцем по екрану смартфона, припинивши набридливий писк.

Нарешті.

– Потрібно викликати таксі, – тихо сказала вона.

– Біля входу в готель їх багато, тобі не доведеться чекати, – пробурмотів Ден, усе ще лежачи в ліжку.

Він сподівався, що це допоможе їй швидше забратися звідси і припинити метушню.

– Дійсно. Дякую.

Вона на диво швидко вдяглася й направилася до виходу, зупинившись на мить.

– Було весело. Дзвони, коли що.

– Коли що... – тихо мовив хлопець їй услід і повернувся на бік, ховаючись під ковдрою від осінньої прохолоди, що проникала крізь відчинене вікно готелю.

Прокинутись о восьмій ранку – гріх, який він не міг собі дозволити.

Щойно гостя пішла, кімната наповнилася шумом гучних оплесків. Урочистим тоном, притаманним Майклу Бафферу,^[1] голос, який Ден упізнав би з тисячі інших, промовив:

– Ladies and Gentlements! Зустрічайте! Неперевершений, феноменальний, я!

В кутку під самою стелею в повітрі він побачив свого найкращого друга Алексіоса. Пафосно розвівши руки в різні боки, демон спускався уявними сходами.

– Схиліться, смертні, перед величчю найпопулярнішої персони пекла! Бо ім'я мені... – його монолог перервала подушка, що поцілила прямо в голову.

– Досить кричати!

Оплески миттю стихли. Демон замовк.

Ден підійшов до старого товариша та по-братерському обійняв.

– Привіт, друже! Який я радий тебе бачити!

– Я теж, братику! Скільки ми не бачилися? Років так, дохреніліон? – Демон засміявся, після чого продовжив. – Сьогодні знаменний день. Мої демонічні авантюри почали приносити плоди. Сам Його Величність похвалив мене, зауваживши, що такі неординарні кадри потрібні зверху. Хм... чи знизу... ну, якось так, коротше... тож мене чекає підвищення, i'm sure, bro. – Алексі різко обернувся навколо своєї осі, ніби в танці, і клацнув пальцями. На столику біля ліжка з'явилися дві чарки, що рясніли різними кольорами налитих у них напоїв. – Опаньки! Шоти під'їхали.

Біс передав одну порцію другу.

– Ти розумієш, що відбулося? Твій покірний слуга втер носа всім надутим пекельним цуценятam. І з ким же, як не з найкращим другом, я хочу відсвяткувати цю подію.

– Чудово! – радісно вигукнув Ден.

– Влаштуємо пекельно круту вечірку, my friend!

– О, да! Я сумував за нашими вечірками!

– Я теж.

Раптом роздався звук церковних дзвонів. Демон дістав телефон та присвиснув, прочитавши повідомлення.

– Ухти, схоже робота кличе, – мовив Алексі. – Мої нишпорки помітили підозрілу активність неподалік.

– Ти що, і досі займаєшся розшуком пекельних дезертирів?

– Так... чесно кажучи, після того, як наші шляхи розійшлися, я взяв невеличку відпустку на користь іншої перспективної справи. І, як виявилось, не прогадав.

Демон сховав телефон у кишеню піджака.

– Слухай, а не хочеш зі мною? Як у старі добрі часи.

– Чому б ні? Ніяких планів на сьогодні не маю.

– От і чудово. Suit up, мій друже! Ми відправляємось на полювання. Наче брати Вінчестери,^[2] – посміхнувся Алексі.

* * *

Туріель радів, що в Раю ніколи не було ночей. Він обожнював сонячне світло, а великі вікна в залі для зборів давали змогу насолодитися ним сповна. Але сьогодні було не до насолод. За столом зібрались усі ангели виконавчого устрою та представники влади Раю. Вершки небес. Еліта. Розбещені самозакохані виродки. Туріель ненавидів добру більшість присутніх і з радістю зачинив би їх у тортурних кімнатах, як вони того заслуговують. Але без цих зарозумілих покидьків йому не впоратися з устроєм небес.

Принаймні, поки що. Батьків трон порожній і допоки він не знайде його, вони потрібні.

– То що ми тут розводимо балаган? – запитав один з ангелів. – Демон навів трохи шороху. От і вся історія.

Він сидів, розвалившись на стільці, схрестивши ноги на столі, демонструючи присутнім блискучі білі туфлі.

Туріель спрямував суровий погляд на зухвалого ангела.

– «Навів шороху»? Здається, Мелькіаль, ти зовсім не усвідомлюєш серйозності того, що сталося. Алексіос сімдесят років схиляв на бік Пекла наших ченців, а під кінець просто знищив монастир, – він перейшов на крик. – Сімдесят років! Це величезна кількість віруючих людей, яка наповнювала небеса життєдайною енергією. А тепер ця енергія перенаправлена в Пекло. І ти називаєш це «навів шороху»? Раджу тобі стулити пельку й не таякати зайвого! І прибери свої криві ноги зі столу, доки я не відірвав їх, нікчемо!

Мелькіаль прибрав ноги та сів рівно.

– Слухай, Туріелю, – він мовив спокійно та обережно, підбираючи кожне слово. – Я не маю вислуховувати твої образи. Не моя провина, що ти майже століття не помічав бісову аферу. Ти – відповідальний за благополуччя небес, тому не зривай на мене злість через власні помилки.

– Притримай язика, – мовив до Мелькіаля ще один ангел.

– Не варто, Закуме, дякую, – зупинив його Туріель. – Я сам впораюсь.

Він піднявся та оглянув присутніх.

– Витівка Алексіоса, безумовно, болючий удар. Його наслідки нам ще довго розгрібати. Але він має відповісти за те, що вчинив. Тому я пропоную скористатися послугами найманців.

– Ти пропонуєш вбити демона? – запитав один за ангелів.

Туріель кивнув у відповідь.

– Варто мати на увазі, що якщо найманці не впораються, це призведе до небажаних наслідків.

– Що ти пропонуєш, Кервіель? – поцікавився Туріель.

– Я не маю ідей, проте вважаю Алексіоса гідним суперником. Сумніваюся, що найманці з ним впораються.

– Я знаю, хто впорається, – мовила Ейна. – Орден Наглядачів.

– Згоден, – підтримав її Закум. – Краще за них ніхто не впорається.

– Це ризикована справа, – сказав Асаф. – Не варто гарячкувати, бо можемо спровокувати війну й понести небажані втрати з нашого боку.

– Війна між нами й так тягнеться роками, – гнівно заперечила Кальмія. – Негідник має бути покараним.

– Якщо наш план буде не бездоганим і Алексіос матиме бодай один шанс на удар у відповідь – він неодмінно ним скористається, – висловився Тагас. – Демони не славляться своїм братерством, але вони нізащо не втратять можливості пролити ангельської крові.

– І що тепер? Дозволяти бісовим виродкам творити все, що заманеться? – насмішливо запитав Мелькіаль. – Відколи це ми боїмося війни з демонами? Відколи це ангели взагалі чогось бояться?

– Це не страх, а здоровий глузд! – зірвавшись на крик відповів Онафіель.

Здійнявся галас. Кожен відстоював свою думку.

– Досить! – гаркнув Туріель.

Він витримав паузу, роздумуючи над почутим, після чого сказав:

– Маємо голосувати. Семаліоне, усе готово?

Ангел, одягнений білу рясу, який сидів навпроти Туріеля, не брав участі в дискусії. Нижня частина його обличчя була захищена під золотаву маску. На столі біля нього лежав невеличкий мішечок.

Ангел кивнув у відповідь.

– Тоді розпочинаємо.

Над головами ангелів засяяли німби. Ідеальні кільця яскравого світла здійнялися вгору, сплелися в дивному ритуальному танці й занурилися в мішечок. Семаліон підняв долоні над головою, поступово загинаючи пальці. Коли він закінчив, обидві руки були

стиснуті в кулаки – голоси ангелів розділилися порівну. Усі присутні спрямували свої погляди на Туріеля – останнє слово за ним і зараз він має озвучити своє рішення.

* * *

Навіть яскраве сонце не могло врятувати від пронизливої осінньої прохолоди, тому Ден та Алексі раділи, що не довелося довго чекати на ганку. Краще сидіти в зручних кріслах, попиваючи гарячу каву, ніж стирчати на вулиці.

– Вона ніколи навіть до магазину не виходила, не повідомивши мені. Тим паче в нинішньому стані, – розповідав господар будинку Валерій Сергійович.

Валерій мав досить занедбаний вигляд. Великі фіолетові мішки під червоними, захованими за товсті лінзи окулярів, очима, не мите кілька днів волосся та запущена щетина створювали неприємний портрет.

– Олеся мала от-от народити, – сльози потекли зморщеними щоками.

– Вона зникла вночі? – поцікавився Алексі.

– Так. Ми лягли в ліжку разом, приблизно об одинадцятій. Я повертаюся з роботи пізно. Вечеря, душ і вже ніч. А Олеся... ну, самі розумієте... вона дуже втомлюється за день. Тому наше спільне найбільше бажання увечері – це сон.

– Коли ви виявили, що дружина зникла?

– Приблизно, о другій годині ночі. Я прокинувся, щоби сходити до туалету, а її половина ліжка порожня. Її взагалі не було в будинку.

– Ви шукали на подвір'ї?

– Так. Спершу я подумав, що вона пішла прогулятися, бо Круелли теж не було на місці.

– Круелли? – запитав Ден.

– Наша кішка. Вона прибилася до нас кілька місяців тому. Спала під дверима. Спочатку ми підгодовували її, а потім взагалі вирішили залишити собі. Олеся шаленіє за «далматинцями».^[3] Ми часто переглядаємо фільми й мультики. У наших планах було завести двох далматинців і Олеся жартома казала, що кішечка буде їхньою Круеллою.^[4]

– І кішка досі не з'явилась?

– Круелла й раніше неодноразово зникала. Але то бувало всього на кілька днів та вона з рештою поверталася. А от Олеся ніколи... – Валерій знову заридав. – ... ніколи не зникала.

Ден поглянув на Алексі. Господар будинку витер сльози.

– У поліції сказали, що таке буває. Мовляв, вона засумнівалася чи злякалася. Це, як вони кажуть, «передпологовий синдром». Але дідько! Олеся ні за що не пішла б серед ночі через якісь там сумніви.

– То що ж трапилось, на вашу думку?

Валерій замовк, опустивши погляд до підлоги.

– Не знаю.

– Ви телефонували до її подруг, батьків? – запитав Ден.

– Так. Її ніде немає.

– Що ж, дякуємо вам за каву, – мовив демон. – Ми негайно приступимо до пошуків та повідомимо вас про результат. Ось моя візитка. Раптом, з'ясується щось нове, негайно телефонуйте мені.

– Добре. Дякую вам.

Валерій зачинив металеві ворота, коли вони покинули подвір'я будинку.

– Навіщо ти дав йому візитку з вигаданим номером?

– Просто подобається це робити. Як у кіно. Крім того, він ніколи не зателефонує. То які думки щодо нашої справи, my friend?

– Гадаю, це дійсно викрадення. Але кому і для чого можуть знадобитися вагітні? Ще й незадовго до родів.

– Це елементарно, Ватсон. Заради дітей. Ти ж знаєш, що цих тварюк тисячі. Хтозна, з чим ми маємо справу.

Ден мовчав, щось вивчаючи на екрані смартфона.

На обличчі демона засяяла задоволена усмішка.

– Я так сумував за цим, братику.

– Поглянь, – Ден показав екран демонів. – Це не перша вагітна жінка, яка пропадала на цій вулиці.

– Хм... interesting.

– Але в поліції прикривають справи, бо за кілька днів вони повертаються додому.

– Просто так повертаються самі?

– Так. Дуже дивно.

Алексі здивовано поглянув на товариша.

– То це не викрадення, а просто масовий пологовий психоз?

– Важко сказати напевне. А що, як повертаються зовсім не ті жінки? Може, це перевертні.

– Не думаю. Такі заморочки не про них. Вони не люблять складнощів.

– Згоден.

– То що пропонуєш?

– Навідаємося до чоловіка останньої жертви, що повернулася. За тиждень після її повернення вони розлучилися.

– Ну, що ж, let's go.

* * *

Зазвичай, трамвай №11, що прямує своїм звичним маршрутом із вулиці Йорданської до Контрактової площі, заповнюється людьми ще на початку своєї неквапливої подорожі. Але цього разу він їхав порожній, минаючи зупинки. Ніхто не звертав уваги на самотнього металевого мандрівника, що пересувається паралельними коліями.

Вмить у трамваї з'явилося шестеро людей.

– Усі зібралися? – Високий широкоплечий чоловік, одягнений у довге чорне пальто оглянув вагон.

– От дідько! – мовив один із присутніх. – Знову цей трамвай. Навіщо? Навіщо нам трамвай? Ми не могли зустрітися у якомусь затишному пабі, наприклад?

– Потерпи, Карніване! Це не на довго.

Карніван був схожий на тридцятирічного брокера з Уолл стріт у дорогому класичному костюмі. Він палив сигару та з незадоволеним виразом обличчя виглядав у вікно.

– Я знаю непоганий стрип-клуб неподалік. Може туди? – він глянув на жінку, що стояла поряд. – Перепрошую, леді.

Вона нічого не відповіла, а лише наділила його презирливим поглядом.

– Чому ти зібрав нас тут Олівій? – запитала жінка.

– Я чув, що наші ряди скоро поповняться. Його Величність збирається підвищити демона середньої ланки.

– Чув про таке. Алексіос – класний чувак, – сказав Карніван. – Тусуюся з ним зрідка. Такий дотепний. Бафомет підтвердить, так мала?

Цього разу Бафомет – єдина присутня у вагоні жінка – зарозуміло поглянула на Карнівана.

– Ми з красунчиком Алексіосом не бачилися вже кількасот років. Чхати я хотіла на його дотепність.

– Ти відірвав нас від справ через якогось малого? – запитав чоловік похилого віку.

– Мені він до вподоби, тому я нічого не маю проти, – продовжував Карніван. – Він, як то кажуть, толковий малий. Це підвищення піде Пеклу лише на користь. То я не розумію, у чому проблема. Хіба що, ти гадаєш, що в нього стане клепки посунути тебе з твоєї посади.

Олівій мовчав у відповідь.

– Облиш, ми ж демони. Підставляти одне одного в нас у крові. Так же цікавіше. Кар'єрні перегони й таке інше. Ніколи б не подумав, що великий Олівій боїться малого пацана.

– Я скажу так, Олівій, – порушив своє мовчання іще один демон. Він був таким високим, що головою майже торкався даху трамваю, а

голос низьким та глибоким. – Твої страхи, то твоя справа. Ти маєш право турбуватися за свою посаду. Хоч Карніван і каже, що той пацан йому до вподоби, усе ж ми не будемо втручатися, якщо ти захочеш прибрати його зі шляху. Але й тобі допомагати не будемо. Так буде справедливо. Я гадаю, усі згодні?

Він оглянув присутніх. Ніхто не заперечував.

– Я на це й розраховував, Валхаар, дякую. Я повідомляю вам, що планую не допустити підвищення Алексіоса будь-якими методами і сподіваюсь на ваше розуміння.

Чоловік похилого віку ствердно кивнув головою і зник. Решта послідували його прикладу.

– Давай наступного разу без трамваїв, чувак, – мовив Карніван і зник слідом за рештою.

Трамвай №11 залишився порожнім. Він прибув на кінцеву станцію «Контрактова площа», наповнився людьми та продовжив свій звичний неквапливий шлях.

* * *

Денові здалося, що Алексі стукав у двері кілька годин, перш ніж почулися повільні кроки всередині будинку. Двері відчинилися й товариші побачили пристаркуватого господаря.

– Доброго дня, – голосно та бадьоро мовив Ден. – Ми хотіли б поспілкуватися з Леонідом Сергійовичем.

– Я вас слухаю, – тремтячим слабким голосом відповів старигань.

– Але... – Ден не зміг прикрити свого здивування. – Але ж Леонідові Сергійовичу має бути тридцять три роки. А ви...

«А ви виглядаєте на сімдесят три», – цю думку Ден залишив при собі.

– Так, це я. Просто трохи не у формі. Заходьте.

Сказати, що всередині будинок був занедбаний – не сказати нічого.

Вкриті пилом полиці, зів'ялі квіти на вікнах та брудний посуд, розкиданий повсюди викликали в Дена щонайменше відразу.

– Сідайте, де заманеться. Можливо, ви бажаєте чаю чи кави?

– Ні, дякуємо, – відповів демон. – Ми вже пили сьогодні.

– Ну, як вам завгодно. Я знав, що рано чи пізно ви все рознюхаєте й завітаєте до мене.

– Ми? – здивовано запитав Ден.

– Так. Ви ж газетярі? Я знав, що моє... – Леонід намагався підібрати слова, – як то сказати, «особливе» старіння приверне увагу писак.

– Вірно! Ми залюбки і з нетерпінням вислухаємо вашу історію.

– Що ж... точно не хочете кави?

Гості похитали головами.

– Ну, добре. Це почалося, коли Софія, моя дружина... колишня дружина, була вагітна. Лишалось зо два тижні до родів, як одного ранку я прокинувся, а її немає. Ні записки, ні повідомлення – нічого. Я обшукав будинок і подвір'я, але марно. Я навіть не знав, що й думати. У ліжко ми лягли разом, а прокинувся я один. Дивина та й годі. Ще й кішка пропала.

– Кішка? – уточнив Ден.

– Так, до нас прибилася кішечка незадовго до того, ну, десь кілька місяців, як усе сталося.

– А бувало, що кішка зникала на кілька днів? – поцікавився Ден.

– Так, бувало, що десь гуляла, але недовго й завжди поверталася. А останнім часом взагалі не відходила від Софії.

– Зрозуміло. То що ж трапилося потім? – запитав Алексі.

– Її шукали всі: і поліція, і родичі, і друзі. Я розміщував пости в тих пабліках в інстаграмі та фейсбуці, де постійно викладають, що хтось когось вбив чи щось поцупив чи зник безвісти. «Вийшла з дому й не повернулася» – писалося там. Що я тільки не думав...

Леонід замовк, дивлячись у вікно.

– Тож, вона повернулася... – порушив паузу демон.

– Так, – здригнувся Леонід, ніби відірвався від далеких думок. – Софія прийшла додому з дитиною на руках. Але я сумніваюся, що то моя Софія... і моя дитина.

– Що ви маєте на увазі? Що саме вас смутило?

– Після повернення Софія постійно була знервована й ніколи не розповідала про те, що з нею сталося. На всі мої запитання, вона лише фиркала і змінювала тему. Я намагався змусити її все розповісти різними методами. Я благав, скандалив, погрожував піти. Але їй було байдуже. Сварки були мало не щодня. І з кожною сваркою я ставав усе слабшим і старішим. Принаймні, я так гадав. А зараз я думаю, що це було не через сварки, а через дитину.

– Чому ви так вважаєте? – поцікавився Ден.

– Це був наш первісток. Маленька дівчинка. Ми вирішили назвати її Аліною, на честь матері моєї дружини. Я ніколи не мав справу з дітьми й не знаю, як ростуть немовлята. Але Алінка щодня стрімко зростала. Навряд чи, це було нормою. Спочатку я не звертав на це уваги. Я був знесилений і здавалося, що проживав день за рік.

Старигань мовчки підвівся й направився до кухні. Він повернувся з пляшкою віски та трьома келихами. Його руки сильно тремтіли і здавалося, що вмить усе опиниться на підлозі.

– Панове?

– Не відмовимося, дякуємо, – відповів Алексі.

Леонід наповнив келихи та продовжив.

– Проблемою було й те, що Софія не кликала нашу доньку на ім'я.

– А як вона її кликала? – запитав Ден.

– Я не пам'ятаю цього імені. Пам'ять у мене сімдесятирічного дідугана, хлопці. Але я чітко пам'ятаю, як вона кривилася, коли чула від мене її ім'я. Наче я обізвав її якимось лайливим словом. Я почав пити, скандали посилювалися, але лише з моєї ініціативи. Дружині, здавалося, було однаково існую я чи ні. Були вони й був я. «Нас» не було. Останньою краплею стало те, що малеча почала ходити всього за тиждень після народження. За тиждень!

Ден та Алексі уважно слухали.

– А наступного ранку я просто прокинувся в порожньому будинку. Родичам сказав, що подав на розлучення. Одразу став ворогом номер один, бо покинув дружину з немовлям. Та ще й через мій вигляд усі вирішили, що я алкоголік і що я проміняв сім'ю на пляшку. Чутки розпускати – не мішки тягати. Усі, хто мене знали із задоволенням перетерли кожну мою кісточку. Останні дні я почуваюсь так, наче не прокинувся зранку. Добре, що ви завітали в гості і я, нарешті, розповів свою історію.

Усі троє мовчали з хвилину.

– Можливо, ви маєте запитання?

– Так, – мовив Алексі. – Як виглядала ваша кішка?

* * *

У продуктовому магазинчику, що знаходився в невеличкому старому київському дворикі й навіть назви не мав, ніколи не було натовпу покупців. Загалом то були жильці сусідніх будинків, яким лінь пройти зайвих три сотні метрів до найближчого супермаркету або любителі свіжої випічки, що її готувала дружина власника магазину. Сам Іван Федорович – власник – підробляв щосереди, відпускаючи свого єдиного продавця на відпочинок.

Посеред тижня зазвичай спокійно й багато роботи не передбачається, що йому по силах у похилому віці. «Перші шістдесят років дитинства найважчі в житті чоловіка», – жартувала його кохана дружина. Вона так казала й на його п'ятдесятиріччя, і скаже на сімдесятиріччя, він був певен. І вона мала рацію. Принаймні частково – ці роки Івану Федоровичу давалися найтяжче.

Він сидів за прилавком і вивчав свіжий випуск щотижневої газети. Зараз уже ніхто не читає газет. Усі ці телефони, планшети й комп'ютери геть замінили паперові видання, які йому так подобалися, що він досі передплачував деякі з них. А нещодавно Іван Федорович надіслав листа своїй дружині поштою. Хоча воно ще

не дійшло, але обов'язково одного дня вона відкриє поштову скриньку, а там буде лист від нього з банальним віршиком про кохання. Ото стара здивується! Авжеж, здивується. Це тобі не повідомлення у «вайбері» набрати за секунду, а цілий поштовий ритуал. Скоро, мабуть, діти читатимуть про це в підручниках з історії. Його онук кликав це «доісторичними плюшками», але Іван радів, що мав можливість користуватися ними. Він дістав олівця та прийнявся розгадувати кросворд, як задзвенів дверний дзвінок.

– О, Максиме, вітаю.

Високий м'язистий чоловік, років тридцяти на вигляд потиснув руку власникові магазину.

– Вітаю, Іване Федоровичу.

– Тамара якраз сьогодні спекла тістечка, як ти і просив.

– Чудово! Я за ними і прийшов. Ліза буде дуже рада.

Продавець нахилився, щоби дістати з-під прилавка замовлення.

– Щоправда, одна з коробочок трішечки прим'ялася в дорозі. Але з тістечками все гаразд, – він дістав великий пакет, обережно склав у нього коробки й повернувся до свого покупця.

Максим виглядав дуже напруженим та, здавалося, не дихав, хоча видавав якийсь звук, на кшталт ричання. Обличчя його було багряним, а на шиї здулися вени. Він незворушно дивився на Івана Федоровича вираженими очима.

– Що з тобою, хлопче? – у голосі власника магазину звучав неприкритий страх.

Максим вдарив рукою по прилавку – льодяники та жувальна гумка посипалися на підлогу.

Він вдарив ще кілька разів, розбивши велику вітрину. Розмазані червоні сліди крові залишалися на розбитому склі.

– Господи, хлопче, заспокойся! Зроблю тобі знижку.

– Ні! Ні! Геть! Йди геть! – кричав Максим, хапаючись за голову.

Він ходив поміж полиць, б'ючись головою об стіни.

– Йди геть! Припини! Припини!

Він впав на коліна, трясучись, ніби від холоду.

Іван Федорович схопив телефон, щоби викликати швидку, але Максим різко здійнявся на ноги та вибив телефон зі слабких рук. Наповнений злобою погляд був спрямований на переляканого старого.

– Будь ласка, хлопче... Максе... я не знаю, що сталося, але ми ж із тобою не перший рік знайомі... будь ласка, йди собі.

Максим схопив старого за шию та щосили штовхнув його на полицю позаду. Непритомне тіло Івана Федоровича привалило банками з консервацією.

Максим вдихнув повні груди повітря, підняв телефон та набрав номер.

«Слухаю», – почувся жіночий голос на тому кінці.

– Я прокинувся. Термінова справа. Зібрати всіх на базі «Київ».

«О, пане Ла Морт. Так. Усе буде зроблено. Висилаємо посилку».

– Нічого не потрібно. Тут усе є. У вас є дванадцять годин.

«Зрозуміло, сер. Усе буде готово».

Він натиснув червону кнопку на телефоні.

– Ненавиджу прокидатись, – мовив він сам до себе, після чого взяв одну коробочку з тістечками та направився до виходу, перегорнувши вивіску на дверях, на якій тепер було написано: «ЗАЧИНЕНО».

* * *

Ден та Алексі стояли біля воріт Леоніда Сергійовича.

– Цікава історія, – задумливо мовив Ден. – В обох випадках є кішка.

Алексі мовчав, втупившись в землю.

– Якщо вірити нашому Бенджаміну Баттону, то за кілька днів до Валерія повернеться його кохана дружина. Чи хтось у її подібі. А

сам він перейме естафету експрес-старіння в Леоніда Сергійовича. Тож, ми можемо почекати кілька днів і спіймати тварюку на живця.

– Або напружити мізки і знайти її, перш ніж хтось іще постраждає.

– Моє завдання – спіймати втікачів із пекла. Мені байдуже на цих людей.

– А мені ні. Тож ми робимо по-моєму.

Алексі тяжко зітхнув.

– Нічого зітхати. Ти сам мене покликав.

– Ох же ж ці людські якості. Ну, добре, які пропозиції?

– По-перше, потрібно відшукати кішку.

– Як? Розкидаємо всюди «Whiskas»^[5] і будемо чекати? Ухти, – Алексі глянув на настил із невеличких округлих білих камінчиків біля воріт Леоніда Сергійовича. – Милий тут райончик. Такі охайні тротуари. І гарні камінчики лежать. Усі однакові, підібрані гарно й добросовісно. Окрім цього.

Демон нахилився й підібрав чорний камінець. – Знайома штучка, от тільки can't remember, де я міг таке бачити.

– Виглядає, наче якесь відьомське закляття.

– Можливо... а може...

Алексі зник. Ден озирнувся в різні боки порожньої вулиці. За мить, демон повернувся.

– Я прогулявся вздовж усієї вулиці й назбирав кілька цих штук, – він показав Денові жменю чорних камінців. – Усього на цій вулиці ще п'ять вагітних жінок, але камінці лежали лише біля чотирьох із них. Гадаю, ці камені виконують роль мітки. Отже, хтось помічає будинок, кішечка приходить, доглядає жінку чи, можливо, оцінює її. Можливо, їм не всі підходять. Потім вони забирають жертву й повертають те, що повертають.

– Цілком ймовірна теорія. То хто ж це такі?

– Не маю жодного поняття. І чому біля подвір'я однієї вагітної немає цієї мітки, також не розумію.

– То ходімо, подивимось.

За кілька хвилин вони вже стояли біля потрібного їм подвір'я.

– Все пристойно. Гарно. Нічого дивного не помічаю, – мовив Ден.
– А я помічаю, – Алексі скорчив незадоволену гримасу.
Навколо будинку росли густі кущі шипшини.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Andre Pass

Cmapargoba Cara

Примітки

1

Майкл Баффер (Michael Buffer) – професійний коферансьє. Відомий тим, що затягує звуки про оголошенні спортсменів.

[Повернутися](#)

2

Брати Вінчестери – персонажі популярного телесеріалу «Надприродне» («Supernatural»).

[Повернутися](#)

3

101 Далматинець – популярний мультфільм студії «Disney».

[Повернутися](#)

4

Круелла де Віль – головний антогоніст мультфільму «101 далматинець».

[Повернутися](#)

5

Wiskas – відома марка корму для котів.

[Повернутися](#)